

»Povejte mi — kdo pa zdaj v moji posteljici spi? Kaj pa delajo moje igrače? Ali je punčka še brez ene roke? Zajčku še repek manjka, ki ga je Videk odtrgal? Še ni znesla moja kokoška jajčk — še ni zvalila pišk? Je moja posodica pomita — moja punčka ponoči pokrita, da je ne zebe?« — Mikica je postala žalostna, rada bi bila doma, rada bi bila spet punčka.

»Saj se še zdaj junaško drži,« je začebljala Ančica.

»Kaj me res ne slišite?« —

Odšli so.

»Zbogom — ti lepa, lepa čebelica, ki se še medveda ne bojiš,« je zaklical Videk in ji pomahal z roko.

Mikici je bilo hudo, hudo — —. Rada bi bila spet pri Vidku, Lenčici, Ančici. Rada bi se smejala, na vse grlo smejala, cukala in skakala. Rada bi spala v svoji posteljici.

Pred hiško je ležal medved, kakor bi spal. Trotje debeluharji so se prebudili iz omedlevice in kukali strahoma skozi vrata na strašnega kosmatinca.

»Joj in juj — ta bi nas pa lahko pohrustal,« so vzdihovali junaški trotje in od groze trepetali. »Jojmene — kaj pa če še ni mrtev,« je zajeceljal eden. Kakor bi pihnil, so vsi zbežali in se spet poskrili.

Tudi sama kraljica je prišla gledat strašnega medveda. Vsem čebelicam se je zahvalila, da so tako junaško branile domek. Imela je prekrasen govor o ljubezni do doma, o zvestobi, junaštvu in še mnogo lepega je povedala. Ko je končala, so se zgrnile čebelice okoli nje in veličastno zapele pesem o domu.

V neki sosednji hiški pa so jim žalostno odpevali:

»Kraljica mrtva nam leži —
naš domek žalosten stoji — —«

Straža se je menjala. Čebelice v hiški so zadremale, mnoge, mnoge zadnjič zadremale v domku, ki so ga tako junaško branile. Mikica in Mišlinček sta ostala pred hišo. Mišlinček je klical svojo drago sestrico, Mikica pa je mislila na mamico, atka, Vidka, Lenčico in Ančico.

Doli pred hišo pa je na pesku umiral vojščak prelepe kraljice — tisti, ki je prvi napadel medveda. (Dalje.)

K. Hafner

Mamin god

Marjanica se je skrila na svisli in šiva. Stric Tine, ki ga ima Marjanica najraje in o katerem pravi, da ji bo birmo vezal, ji je podaril kup starih razglednic. Izmed njih si je Marjanica izbrala najlepše: ovčko, ki se pase na zeleni trati, šopek pisanih rožic, Mamko božjo, obdano z zlato glorio, Miklavža s sivo brado in deklico v pisanem krilecu, ki je prav taka kot Marjanica sama. Iz teh razglednic šiva zdaj Marjanica lepo košarico, ki jo bo v soboto podarila mami za god. Seveda pa mama ne sme videti, kaj ji bo Marjanica lepega podarila. Zato hodi že ves teden skrivaj na svisli in šiva.

V petek zvečer je košarica narejena. Marjanica jo gleda, se čudi in vesela poskakuje: »Ali je lepa! To bo mama vesela!«

Drugo jutro je že navsezgodaj pokonci. Umila se je in lepo počesala. In zdaj čaka, kdaj bo mama prišla iz hleva, da ji bo lahko voščila. Pa pogleda košarico in se domisli: »Prazne košarice mami ne smem dati.«

Hitro steče na travnik.

Tam teče potoček preko pisane trate in tiho šumlja. Marjanica se skloni nadenj in ga vpraša: »Povej, potoček, ki tečeš daleč po svetu in vse vidiš, ali smem dati mami prazno košarico za god?«

»Ne,« zašumlja potoček.

»Toda kaj naj ji dam vanjo, potoček, povej.«

»Rožic ji daj,« šumlja potoček, »polno košarico rožic.«

»Kako naj ji dam rožic?« ugovarja Marjanica, »saj je šele pomlad in nageljčki in rože še ne cveto.«

»Pa ji daj zvončkov in trobentic in modrih vijolic. Polna trata jih je, kamor koli pogledaš. Tudi teh bo mama vesela,« šepče potoček.

»Ali res?« sprašuje Marjanica.

»Res,« šumlja potoček in tiho teče dalje.

Marjanica je potolažena. Skloni se k rumeni trobentici, ji pokuka v dolgi cvet in jo vpraša: »Povej, trobentica, ali znaš voščiti mami za god?«

»Trara, trara,« zatrobi trobentica.

»Trara, trara, naša mama god ima,« ponavlja Marjanica in je vsa srečna.

Nato se skloni k belemu zvončku. Strese mu kimasti cvet in ga vpraša: »In ti, zvonček, ali znaš tudi ti mami za god voščiti?«

In zvonček pozvoni: »Bim bam, bim bam.«

»Bim bam, bim bam, jaz mamo rada imam,« ponavlja Marjanica. »Tudi tega voščila bo mama vesela,« zadovoljno dostavi.

Nato se skloni k modri vijolici, ki raste skrita za grmom: »Povej pa še ti, vijolica, kako znaš ti mami voščiti?«

Vijolica pa molči in samo dehti.

Marjanica jo gleda in pravi: »Molčiš? Pa kaj za to? Vseeno te bom utrgala in v šopek povila. V šopku boš dehtela in mami srečo za god želela.«

In Marjanica natrga pisan šopek pomladanskih cvetic in zbeži z njimi domov. Doma okraši z njimi košarico, nato pa gre mami srečo voščiti.

*

*Kot rožice na polju
le sonca si žele,
tako otroška srca
za mater naj gore.*